

Решение № 89 от 17.03.2021 г. на САС по в. н. о. х. д. № 148/2021 г.

Данни за делото	
Съд:	Апелативен съд - София
Вид на делото:	ВНОХД
Номер на делото:	148
Година:	2021
Съдебен състав / Съдия:	Камен Иванов
Данни за акта	
Вид на акта:	Решение
Номер на акта:	89
Дата на постановяване:	17.03.2021 г.
Дата на влизане в сила:	
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	
Данни за изпращане в по-висша инстанция	
Съд:	
Изходящ номер:	
Година:	
Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от обжалване:	

Решение

№ 89

гр. София, 17.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 6-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН в публично

заседание на десети март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:

Камен Иванов

Членове:

Владимир Астарджиев

Виолета Магдалинцева

при участието на секретаря Ива А. Иванова в присъствието на прокурора Мариан Любенов Александров (СГП-София) като разгледа докладваното от Камен Иванов Наказателно дело за възобновяване № 20211000600148 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 424, ал. 1 вр. чл. 422, ал. 1 НПК, като е образувано по искане на адв. Р. Т. от САК, с посочен в представено изрично пълномощно съдебен адрес, защитник на осъдения О. А. О., с установена самоличност, ЕГН ***** за възобновяване на наказателното производство по нохд № 597/2018 година на Районен съд гр. Сливница. В подаденото искане сочи наличие на основания, разписани в чл. 422, ал. 1, т. 5 НПК, като анализ на сторените оплаквания от защитата на осъденото лице, релевиращи в стореното искане, обобщаващо препращат към оплакване по чл. 422, ал. 1, т. 5 НПК вр. с касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 НПК—нарушение на материалния закон, съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на наложено наказание.

С присъда № 12/31.01.2020 година, постановена по нохд № 597/2018 година по описа на Районен съд гр. Сливница, подсъдимият О. А. О., роден на ***** година в гр. София, българин, български гражданин, осъждан, с висше образование, неженен, работещ като охранител е признат за виновен в това, че на 03.07.2018 година около 11, 30 часа в гр. Сливница, област Софийска, на кръстовище, образувано от ул. "Христо Ботев" и ул. "Доктор Памукчиев" противозаконно е пречил на орган на власт-на автопатрул при РУСливница в състав мл. инспектор М. Х. и мл. инспектор М. Л. да изпълнят служебните си задължения по Закона за движение по пътищата /да извършат проверка на лек автомобил "Джип Чероки", ДК№ ***** и неговия водач на основание чл. 165, ал. 2, т. 1 ЗДвП-"При изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби-т. 1 "имат право да спират пътните превозни средства, да проверяват документите за самоличност и свидетелството за управление на водача, както и всички документи, свързани с управляваното превозно средство и с извършвания превоз", като осуетил извършване на проверката, напускайки самоволно мястото, на което бил спрял от полицейските служители, потегляйки рязко и не спирайки с управлявания от него лек автомобил "Джип Чероки", ДК№ *****, въпреки подадените светлинен и звуков сигнал от обозначения служебен автомобил марка "КИА", модел "Сийд", рег. № ***** и предприетото преследване на водача от страна на служителите до навлизането му по черен път и земеделски земи, поради което на основание чл. 270, ал. 1 вр. чл. 54 НК му е наложил наказание "глоба" в размер на 1000 лева.

С присъдата съдът е признал подсъдимия О. А. О., с установена самоличност за виновен в това, че на 03.07.2018 година около 11, 30 часа в гр. Сливница, обл. Софийска по

ул. "Христо Ботев", с посока на движение от ул. "Паисий Хилендарски" към ул. "Патриарх Евтимий" управлявал моторно превозно средство лек автомобил "Джип Чероки", ДК№ ***** в срока за изтърпяване на принудителна административна мярка за временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство, наложена му със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 18-0344-000058/09.03.2018 година на началник РУ Сливница, връчена му на 05.05.2018 година, влязла в законна сила на 20.05.2018 година, за временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство, поради което на основание чл. 343в ал. 3 вр. ал. 1 вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 НК му е наложил наказание "лишаване от свобода" за срок от 1/една/ година и "глоба" в размер на 500 лева, като на основание 343г вр. чл. 37, ал. 1, т. 7 НК го лишил от право да управлява МПС за срок от 1 /една/ година, считано от влизане в сила на присъдата.

На основание чл. 23, ал. 1 НК съдът е наложил на подсъдимия О. А. О., с установена самоличност, най-тежкото от наложените му наказания-"лишаване от свобода" за срок от 1 /една/ година, като на основание чл. 23, ал. 2 и ал. 3 НК, към определеното наказание "лишаване от свобода" е присъединил наказанието "глоба" в размер на 1000 лева и наказанието "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 1 /една/ година, считано от влизане в сила на присъдата.

На основание чл. 66, ал. 1 НК съдът е отложил изпълнението на наложеното наказание 1

/една/ година "лишаване от свобода" за срок от 3 /три/ години, считано от влизане на присъдата в сила.

Подсъдимият О. А. О., с установена самоличност, ЕГН***** е осъден, на основание чл. 189, ал. 3 НПК, да заплати в полза на държавата направени по делото разноски в размер на 220, 28 /двеста и двадесет лева и 28 ст. / лева, които да внесе по сметка на РУ-МВР гр. Сливница и 13, 60 /тринадесет лева и 60 ст. /, които да заплати по сметка на РС гр. Сливница.

С Решение от 09.11.2020 година, постановено по внохд № 235/2020 година на Окръжен съд гр. София, присъдата е била изменена, като е отменена в частта, в която на подсъдимия О. А. О. е наложено наказание "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 1 година за престъпление по чл. 343в ал. 3 вр. ал. 1 НК и в частта, в която на основание чл. 23, ал. 2 НК е присъединено наказание "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 1 година.

Присъдата е потвърдена в останалата част.

В искането са сторени оплаквания за нарушение на материалния закон, за допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, довели до нарушаване правата на осъденото лице и за явна несправедливост на наложени наказания.

Конкретно оплакванията са развити в следните насоки:

1. Допуснато е съществено нарушение на процесуалните правила, изразило се в липса на мотиви към постановления първостепенен съдебен акт. Твърди се превратен анализ на доказателствения обем, без обективно, пълно и всестранно изясняване предмета на доказване в наказателно правния спор, като съдът не е сторил анализ на противоречията в доказателствените източници. По същество се твърди нарушение на чл. 13 и чл. 14 НПК, доколкото не е разкрита обективната истина по делото пред първия съд. Твърди се, че този порок не е отстранен от въззивния съд при сторената инстанционна въззивна проверка, а постановеното въззивно решение е ".... изключително схематично и повърхностно". Твърди се, че въззивният съд в нарушение на чл. 339, ал. 2 НПК не е дал отговори на

поставени от защитата въпроси.

2. Материалният закон не е приложен правилно, защото осъдителната присъда е постановена на основата на неизяснена фактическа обстановка, изградена на основа на предположения, без извършено надлежно разпознаване на подсъдимото лице, при недоказано авторство на деянията.

3. Наложеният наказателен акт са явно несправедливи, защото не е съобразена ниската степен на обществена опасност на деяние и деец, с добрите характеристични данни на осъдения О. и не постигат целите, разписани в чл. 36 НК.

На основа на горното се обосновава /по същество, с оглед тълкуване мотивите и сторената претенция към настоящия съд/ искане при условията на чл. 425, ал. 1, т. 1 НПК, за отмяна на въззивното решение, отмяна на присъда № 12/31.01.2020 година, постановена по нощд № 597/2018 година по описа на Районен съд гр. Сливница, възобновяване на първоинстанционното производство и връщане на делото на първоинстанционния съд, с оглед правомощията по чл. 425, ал. 1, т. 1 НПК.

Пред настоящия съд защитникът на осъдения О. О., адв. Т., поддържа доводите, изложени

в искането на осъдения и поддържа сторените искания.

Осъденият О. поддържа оплакванията и сторените искания от защитата си.

В хода на съдебни прения прокурор от САП изразява становище за неоснователност на искането.

След като прецени изложените в искането доводи и съобрази наведените за възобновяване основания, Софийският апелативен съд намери, че искането за възобновяване на наказателните производства, цитирани по-горе е допустимо, депозирано е от процесуално легитимирана страна в рамките на предвидения от Закона 6-месечен срок и е срещу акт, подлежащ на проверка по реда на глава XXXIII НПК, влязъл в сила съдебен акт, не проверяван по касационен ред.

Разгледано по същество искането е основателно.

Следва да се подчертае, че настоящата извънредна инстанция няма правомощие да проверява приетите по делото фактически положения, а предмет на извънредната проверка е начина, по който е изградено вътрешното убеждение на решаващия съд, в т. ч. и на въззивния съд, и преценка дали то е основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички правно релевантни факти и обстоятелства по делото. В този смисъл право на конкретната съдебна инстанция по същество е да кредитира едни доказателствени източници за сметка на други, поставяйки ги в основата на фактическите си констатации, като съществено нарушение на процесуалните правила ще е налице тогава, когато не са изложени съображения, относно оценката на доказателствените материали, когато са оценени едностранчиво и тенденциозно или са сторени изводи на основата на негодна или несъществуваща доказателствена основа.

По делото първостепенният съд е възприел фактическа обстановка, която ясно и последователно е изложена в мотивите към постановената присъда, л. 87, 5-ти абзац-л. 89 от делото. В мотивите си първият съд, след оценка на доказателствения обем е обобщил по същество, че възприетите от него факти и обстоятелства съответстват на фактическите положения, отразени в обвинителния акт. След проведеното съдебно следствие пред първия съд на основа на събран и надлежно проверен доказателствен обем, първият съд е възприел за установени следните факти:

Подсъдимият О. А. О. е роден на ***** година в гр. София, български гражданин, не е осъждан към датата на инкриминираните деяния, с висше образование, не е женен,

работещ, с установен адрес в гр. ***, ул. "****" №*** и ЕГН *****. Със споразумение № 197/08.11.2018 година, постановено по нохд № 514/2018 година по описа на РС гр. Сливница, в сила от същата дата на подсъдимия О., за деяние извършено на 08.03.2018 година, около 23, 15 часа в гр. Сливница по чл. 343б ал. 1 НК, са наложени наказания "лишаване от свобода" за срок от 10 месеца, с приложение нормата на чл. 66, ал. 1 НК за срок от ТРИ години и "глоба" в размер на 250 лева, като на основание чл. 343г НК е лишен от право да управлява МПС за срок от 9 месеца. На основание чл. 59, ал. 4 НК е зачетено времето, пред което О. е лишен по административен ред от право да управлява МПС/вж. справка за съдимост № 579 от 13.12.2018 година, л. 39-л. 40 от делото/.

Правоспособен водач на МПС е, но към 03.07.2018 година по отношение на него се прилага ПАМ, наложена за срок до 18 месеца /заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 18-0344-000058/09.03.2018 година по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП на началник РУ-МВР гр. Сливница/.

Наказван е многократно за допуснати от него административни нарушения по ЗДвП, л. 47-л. 49 от делото.

На 03.07.2018 година в периода 08. 30-20. 30 часа свидетелите М. Л. и М. Х., двамата полицейските служители при РУ-МВР гр. Сливница, изпълнявали служебните си задължения в състав на АП-88, обслужващ територията на гр. Сливница със служебен автомобил марка "КИА" модел "Сийд", ДК№ *****. Около 11. 30 часа забелязали насрещно движещ се автомобил "Чероки", рег. № ** ***** по пътното платно на ул. "Христо Ботев" с посока на движение от ул. "Княз Александър I Батенберг" към ул. "Паисий Хилендарски" в гр. Сливница. Свидетелите разпознали като водач на автомобил О. А. О.. Забелязали до него и лице, което не разпознали. Познавали го лично, доколкото през м. март на същата 2018 година го проверили и проверката установила, че О. управлява МПС след употреба на наркотични вещества. Знаели, че с издадена Заповед от началник РУ-МВР гр. Сливница на основание чл. 171, т. 1, б. "Б" от ЗДвП и връчена на О. на 05.05.2018 година, влязла в законна сила на 20.05.20187 година, спрямо О. са приложени ПАМ за срок до 18 месеца, като е лишен от право да управлява МПС.

Поради тази причина, разпознавайки категорично подс. О., двамата свидетели обърнали посоката на движение на служебния автомобил и последвали лекия автомобил, управляван от подсъдимия О.. Подали звуков и светлинен сигнал с цел О. да спре лекия автомобил и да му бъде извършена проверка. Водачът спрял автомобил "Чероки" с посочен ДК№ ** ***** на кръстовището, образувано от ул. "Христо Ботев" и ул. "Доктор Памукчиев", а непосредствено зад него спрял служебния автомобил. Свидетелят М. Л. се приготвил да извърши проверка-сложил шапката си и микрофона и излязъл от полицейския автомобил. Слизайки от дясната врата на служебния автомобил св. Л. се отправил към проверявания автомобил, но точно в този момент подс. О. потеглил рязко. Полицейският служител Л. се върнал в служебния автомобил, а св. Х. потеглил веднага след отдалечаващия се автомобил, управляван от подсъдимия, с включени светлинен и звуков сигнал. Подсъдимият О. предприемал маневри с лекия автомобил, с които пречел на опитите да бъде изпреварен и принудително спрял от полицейските служители Х. и Л.. О. О. насочил управлявания от него автомобил в посока с. Алдомировци, а след летището се насочил в ляво, по черен път. Преследването продължило до местността "Гълъбовска река", където високо проходимия автомобил на О. успял да премине реката, а полицейския автомобил не успял да продължи движението си. Бил изгубен визуалния контакт на полицейските служители с управлявания от О. автомобил. По сигнал от полицейския патрул с обяснение на случилото се до дежурния полицай в РУ-МВР гр. Сливница, на

място бил изпратен св. К. с високо проходим автомобил. Свидетелите К. и М. Х. проследили останените дири от автомобила на О. и не след дълго го установили затънал в кал извън черния път, в местността "Деянова воденица". Извършените процесуално-следствени действия установяват обстоятелствата, при които е установен автомобила-в покой, празен, отключен, но без контактен ключ и със спуснати прозорци, натоварен с метални отпадъци.

Свидетелят В. М., дежурен полицаи бил известен за намерения автомобил и от своя страна уведомил св. А. Т., собственик на автомобила и баща на подс. О., за случилото се. Това мотивирало св. А. Т. да не подава заявление за противозаконно отнет автомобил, както му казал по-рано подс. О.. Малко по-рано през деня, около 12. 00 часа, св. А. Т. се явил в РУ-МВР гр. Сливница, за да заяви противозаконно отнемане на МПС, по повод получено обаждане от сина си О.. Фактите, които св. Т. заявил пред св. В. М. му били съобщени от подсъдимия О., който вместо сам да сигнализира за т. н. "кражба", намерил за необходимо да посети свой приятел в с. Калотина, обл. Софийска, където останал до вечерта.

В мотивите си първият съд ясно е подчертал обстоятелството, че свидетелите Л. и Х. познавали добре подс. О., като са обяснени обстоятелствата за този фактически изводизвършена от двамата полицейски служители, през месец март 2018 година проверка на подсъдимото лице, констатирана употреба на високорисково наркотично вещество при управление на МПС и съставен на тази основа акт за УАН. На О. е отнето свидетелството за управление на МПС със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 18-0344-000058/09.03.2018 година по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП на началник РУ-МВР гр. Сливница до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Заповедта е връчена на подсъдимия О. на 05.05.2018 година и е влязла в законна сила на 20.05.2018 година. Точно тези обстоятелства, известни на двамата полицейски служители по служба, мотивирали двамата към извършване на проверка на 03.07.2018 година. Изпълнената по делото видео-техническа експертиза установява твърдени факти и обстоятелства в показанията на свидетелите Л., Х., отчасти на К.. Преповтаряне не се налага, но първият съд подробно е отразил в мотивите си обективизираните експертни находки при проведеното изследване.

За да приеме такава фактическа основа на правните си изводи, първият съд се е позовал на събрани по делото гласни доказателствени средства-показания на свидетелите А. Т., М. Х., М. Л., Цв. К., В. М., както и на дадените от подсъдимото лице обяснения, л. 77 от делото. Оценявал е писмените доказателствени средства по делото-протокол за оглед на местопроизшествие и албум, протокол за доброволно предаване на автомобилен ключ, л. 18ти от делото, писмените доказателства-акт за УАН № 638/09.07.2018 година и АУАН № 327675 от 08.03.2018 година, справка от КАТ, кадрови справки и месечен график за полицейските служители, справка за нарушител водач, заповед за прилагане на принудителна административна мярка, свидетелство за регистрация на МПС, характеристика и справка за съдимост на подсъдимия О., декларация за семейно и имотно състояние. Съдът е обсъдил изготвената по делото видео-техническа експертиза и допълнителната видео-техническа експертиза.

Съдът е приобщил по реда на чл. 283 НПК писмените доказателства по делото, посочени по-горе.

Подсъдимият О. се е възползвал от правото си да даде обяснения по повдигнатото му обвинение, излагайки своя теза.

При тази ясно възприета фактическа обстановка, описана подробно в мотивите към

постановената присъда, се е произнесъл по правото първоинстанционния съд.

Въззивният съд е възприел изцяло изложената фактическа обстановка от първия съд, л. 7, предп. изречение.

По оплакванията за допуснати съществени процесуални нарушения.

САС споделя изложените от защитата на молителя принципни съображения, че съдебният акт следва да почива на пълно, всестранно и обективно изследване на релевантни за предмета на доказване факти и обстоятелства, включени в нормата на чл. 102 НПК, които да се подложат на задълбочен анализ във взаимовръзката им при спазване на процесуалните стандарти, разписани от Законодателя. В конкретния наказателно-правен спор крайният резултат на доказателствения процес е обективиран от първия съд по ясен, несъмнен и убедителен начин. Волята и вътрешното убеждение на първостепенния съд по фактите е възможно да бъдат проследени в еднаква степен от страните в процеса и от настоящия извънреден състав. Поради това настоящият съд обобщително намира, че по никакъв начин не са допуснати процесуални нарушения, още по-малко такива, които са съществени по своя характер и не са накърнени процесуалните права на молителя, предвид спазване процесуалните изисквания за оценка на доказателствената съвкупност и изграждане на фактическа обстановка, както и с осигуряване възможност за ангажиране доказателства, подкрепящи защитната теза.

Не може да се сподели като основателно оплакването на защитата на осъдения, че е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, като е сторен необективен анализ на доказателствения обем, не е налице обективно, пълно и всестранно изясняване предмета на доказване в наказателно правния спор, като решаващият съд не е сторил анализ на противоречията в доказателствените източници. В тази насока като неоснователно следва да се приеме и оплакването, че са нарушени разпоредбите на чл. 13 и чл. 14 НПК, доколкото по делото не е разкрита обективната истина и фактите са неправилно установени.

Настоящият съд намира, че е неоснователно оплакването на защита за допуснати в тази насока съществени процесуални нарушения и от въззивния съд, доколкото визираните и твърдени пороци от защитата в съдебния акт на първостепенния съд по фактите не са отстранени от въззивния съд при инстанционната съдебна проверка, а въззивно решение в тази му част е ".... изключително схематично и повърхностно".

В тази насока, касателно конкретните възражения на защитата по начина на установяване на релевантните факти от първия и въззивния съд, настоящият съдебен състав не намира основателност на релевираното оплакване за нарушение, допуснато от въззивния съд по повод изискването, разписано в чл. 339, ал. 2 НПК, доколкото не са дадени отговори на поставени от защитата въпроси във връзка с изясняване на предмета на доказване откъм фактическа страна.

Настоящият съд не намира в хода на воденото наказателно производство пред първия съд, а и пред въззивната съдебна инстанция, да са налични твърдени процесуални нарушения, още по-малко да са налични такива, които са съществени по степента на увреда на процесуалните права на страните, свързани с начина на изясняване и оценка на фактите. Т. а твърдение от страна на защитата сочи на неточна или некоректна критика към постановените съдебни актове.

Следва да се посочи от настоящият съд, че е налице съответност на обвинителния акт с нормата на чл. 246, ал. 2 НПК, в който акт подробно са описани релевантни за предмета на доказване факти и обстоятелства, участието на осъденото лице О. в изпълнително деяние по чл. 270, ал. 1 НК и Т. а по чл. 343в ал. 3 вр. ал. 1 НК, условия на време, място и

обстановка на реализирането на престъпната дейтелност, форма на вина, причини, мотиви и условия, обусловили такава престъпна дейтелност. Подробно са изложени в обвинителния акт съображения за реализиране признаците на престъпленията от обективна и субективна страна.

По-късно, видно от мотивите на първия съд към постановената присъда и от самата присъда, твърденията от държавното обвинение факти са възприети в основата си от решаващия съд. Безспорно е, че първостепенният съд е провел съдебно следствие в съответствие с изискванията на Закона, събрал е и е проверил възможния доказателствения обем при стриктно спазване правата на страните в процеса.

Събирането на доказателствения обем е последвано от подробен анализ на доказателства и доказателствени средства поотделно и в съвкупност, като вътрешното убеждение на съда по фактите е изградено при спазване изискването на чл. 14 НПК. Формирането му е ясно проследимо. Първият съд подробно се е произнесъл по процесуалната годност и доказателствената установимост на всеки от доказателствените източници по делото. При условията на чл. 305, ал. 3 изр. 1 НПК съдът е посочил въз основа на кои доказателства и доказателствени средства извежда фактическите си изводи и защо, и изрично ги е посочил в мотивите си, изброявайки ги подробно, вж. л. 89 от мотивите. Първият съд е приел по същество, че доказателствения обем е еднопосочен в своята доказателствена установимост, отнесена към т. н. "главен факт на доказване", като е дискредитирал единствено дадените обяснения от подсъдимия О. и част от заявеното по фактите от неговия баща-св. Т.. Противоречия в доказателствения обем са констатирани /отчасти в дадените от св. Т. показания и дадените от осъдения обяснения/ и преодолен надлежно от първия съд, като с обобщаващия извод на първия съд настоящият съдебен състав се съгласява изцяло. С тези фактически изводи се е съгласила и въззивната съдебна инстанция при проведения съдебен институционален контрол.

Твърдението на защитата, че в мотивите си първия съд е бил изключително лаконичен при анализа на доказателствата и доказателствените средства, като така по същество се е стигнало до превратното тълкуване на доказателствените източници, а в отделни случаи и до липса на мотиви, не може да се сподели като основателно. Съдът не е длъжен да прецитира и преразказва събраните по делото гласни доказателствени средства, писмени доказателства и писмени доказателствени средства, включително изготвените експертни заключения, а да ги анализира поотделно и в съвкупност на основа принципите на формалната логика. В мотивите си, 89-л. 91 от делото, решаващият съд е посочил въз основа на кои доказателства и доказателствени средства изгражда фактическите изводи и защо не приема за обоснована защитната теза /вж. л. 89, посл. абзац/ на осъдения О.. В тази насока следва да се акцентира на заявеното от самия осъден с приложен по делото протокол за доброволно предаване, л. 18 ДП, касателно наличие на два ключа за автомобила, управляван от О.. Последователно първият съд е посочил защо възприема еднопосочност на събрания доказателствен обем и еднопосочност на доказателствената му обоснованост, като е игнорирал от доказателствената маса единствено обясненията на осъденото лице, като недостовърни. В мотивите си съдът се е позовал изрично на заявеното от св. Х. и св. Л., анализирайки заявеното от тях с показанията на св. К., с установеното при извършените процесуално-следствени действия и с писмените доказателства по делото, като е съобразил обективизираното в изготвените видео-технически изследвания. Изрично първият съд е сочил последователността и логиката в предаване на фактите от свидетелите-очевидци. Липсва основание настоящият съд да приеме, че първия съд е изградил фактическите си изводи въз основа на едностранчиво и/или тенденциозно

тълкуване, нито може да възприеме тезата, че тези фактически изводи са изведени на базата на негодна или несъществуваща доказателствена основа.

Поради това като неоснователно се приема твърдението, че мотивите на първия съд, касателно приетите и изложени факти, не отговарят на изискването на чл. 305, ал. 3 НПК, доколкото не е посочено кои доказателства и доказателствени средства са кредитирани от съда и кои-не, както и поради какви причини е изведена и приета фактическа обстановка, послужила за извеждане на правните изводи на съда.

Неоснователно е оплакването на защитата на осъденото лице за допуснато съществено процесуално нарушение от първия съд, свързано нормите на чл. 13 НПК и чл. 14 НПК, като е неоснователно твърдението за липса на анализ на противоречията в доказателствения обем. В мотивите си, л. 89 и сл. от делото решаващият съд ясно е посочил защо кредитира показанията на св. М. Х. и св. М. Л., както и заявеното от свидетелите К. и М.. Ясно е посочил и защо оценява дадените от осъденото лице обяснения единствено като защитна теза. В настоящото производство, по силата на чл. 426 НПК, не се събират доказателствени източници. По-горе се посочи какво е съществото на настоящата съдебна проверка, и в тази насока настоящият съд обобщително намира, че при анализа на доказателствения обем, не се констатира допуснати нарушения на съдопроизводствените правила, още по-малко такива, които да се характеризират като съществени по своя характер и да са увредили правото на защита на осъдения.

Не такива са изводите на настоящият съд, когато проверява основателността на оплакванията на защитата на осъденото лице за допуснати съществени процесуални нарушения, довели до нарушаване правото на защита на осъдения, свързани с приложението на правото.

Първият съд е квалифицирал дейността на подсъдимия О. като престъпна по смисъла на чл. 270, ал. 1 НК и по чл. 343в ал. 3 вр. ал. 1 НК.

Изложил е съображенията си за това.

С присъдата си, за деянието по чл. 270, ал. 1 НК, при условията на чл. 54 НК, съдът е наложил наказание "глоба" в размер на 1000 лева на осъдения О..

За деяние по чл. 343в ал. 3 вр. ал. 1 НК, при условията на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК/така е отразено в присъдата/ съдът е наложил наказание на О. О. "лишаване от свобода" за срок от 1/една/ година и "глоба" в размер на 500 лева/в мотивите коментира наказание "глоба" в размер на 1000 лева/, а на основание 343г вр. чл. 37, ал. 1, т. 7 НК го е лишил от право да управлява МПС за срок от 1 /една/ година, считано от влизане в сила на присъдата /в мотивите се обсъжда наказание по чл. 343г НК от ДВЕ години/.

С присъдата, на основание чл. 23, ал. 1 НК, съдът е наложил на О. А. О. най-тежкото от наложените му наказания-"лишаване от свобода" за срок от 1 /една/ година и на основание чл. 23, ал. 2 и ал. 3 НК е присъединил наказанието "глоба" в размер на 1000 лева и наказанието "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 1 /една/ година. На основание чл. 66, ал. 1 НК съдът е отложил изпълнението на наказанието 1 /една/ година "лишаване от свобода" за срок от 3 /три/ години, считано от влизане на присъдата в сила.

С решението си от 09.11.2020 година, постановено по внохд № 235/2020 година на Окръжен съд гр. София, въззивният съд е изменил присъдата, като я отменил в частта, в която на О. О. е наложено наказание "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 1 година за престъпление по чл. 343вал. 3 ар. ал. 1 НК и в частта, в която на основание чл. 23, ал. 2 НК е присъединено наказанието "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 1 година.

Потвърдил е присъдата в останалата част.

За да мотивира оплакването си защитата твърди, че наложените на О. наказания са незаконосъобразни и не са съобразени с ниската степен на обществена опасност на деяние и деец, а целите на наказанието, разписани в чл. 36 НК, няма да се постигнат.

Настоящият съд намира, че в процеса на определяне наказания на подсъдимото лице решаващият съд е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила, довели до пълна липса на възможност да се прецени и проследи волята на решаващият съд, във връзка с начина и размера на определяне на наказания на подсъдимия О.. Първият съд е бил непоследователен и неprecizen при оценка степента на обществена опасност на деяние и деец, и при отмерване наказание за всяко от деянията на О..

Допуснато е съществено процесуално нарушение, довело до невъзможност да се разбере волята на решаващия съд при определяне наказание на О. за деянието по чл. 343в ал. 3 ар. ал. 1 НК.

В диспозитива към постановената присъда е посочено, че за деяние по чл. 343в ал. 3 вр. ал. 1 НК, съдът, при условията на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК, е наложил наказания "лишаване от свобода" за срок от 1/една/ година, "глоба" в размер на 500 лева, а на основание 343г вр. чл. 37, ал. 1, т. 7 НК е лишил подсъдимия от право да управлява МПС за срок от 1 /една/ година, считано от влизане в сила на присъдата.

В мотивите към постановената присъда съдът е посочил, че определя наказание за това престъпление при условията на чл. 54 НК, и тези наказания са:

- "лишаване от свобода" за срок от 1/една/ година,

- "глоба" в размер на 1000 лева,

- лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 /две/ години, считано от влизане в сила на присъдата.

В диспозитива към постановената присъда, при условията на чл. 23 НК е посочено, че се определя общо наказание "лишаване от свобода" за срок от 1/една/ година, като са присъединени наказанията "глоба" в размер на 1000 лева и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 1 /една/ година, считано от влизане в сила на присъдата.

В мотивите към постановената присъда, обсъждайки условията на чл. 23 НК, съдът е посочил, че определя наказание "лишаване от свобода" за срок от 1/една/ година, "глоба" в размер на 1000 лева и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 2 /две/ години, считано от влизане в сила на присъдата.

Видно е, че е допуснато сериозно разминаване в изразената воля на първия съд в диспозитивната част на присъдата и в нейната мотивна част, водещо до пълна липса на възможност да се разбере каква точно, касателно начин и размер на наказания, е волята на съда. При съвсем различни условия се определя наказание на едно лице по реда на чл. 54 НК и по чл. 55 НК, като този сложен мисловен процес, свързан с вид и размер на наказанието, както и с начина му на определяне, е от съществено значение за законосъобразността на един съдебен акт/вж. Решение изложени съображения в № 395 от 03.12.2014 година по н. д. № 1223/2014 г., Н. К., 3-то н. о. на ВКС/. Няма спор, вж. чл. 305 НПК, че присъдата е единство на уводна, мотивна и диспозитивна част, като израз на това единство е нормата на чл. 310 НПК, а по силата на чл. 310, ал. 2 НПК, само когато изготвянето на мотивите на присъдата е отложено, председателя обявява само диспозитива и.

В свои решения ВКС на РБ е сочил, че не всяко несъответствие между диспозитивна и мотивна част на присъда е съществено, вж. Р№ 177/10.04.2018 г. по н. д. № 709/2017 г., НК, 3-то н. о. на ВКС, но ясно е сочено, че волята на съда следва да е еднозначно изложена и да са налице никакви съмнения относно правната същност на тази воля.

Например в Р№ 483/19.11.2013 г. по н. д. № 1439/13 г., 1-во н. о. ВКС се сочи, че дори неточно посочено име на подсъдимото лице създава неяснота срещу кого се насочва наказателната репресия и не може еднозначно да се идентифицира субект на наказателна отговорност, а съществено процесуално нарушение е винаги налице, когато "... От начина, по който първостепенният съд е изложил съображенията си в мотивите на присъдата относно индивидуализацията на санкцията, не става ясно каква е била неговата действителна воля..... ", Решение № 331/ 26.10.2015 година по внохд № 827/2015 година на САС. В такава насока са и принципните съображения, изложени в Решение № 573/16.01.2013 г. по н. д. № 1765/2012 г., Н. К, 2-ро н. о. ВКС.

Видно е, че в първоинстанционния съдебен акт се констатира вътрешни противоречия във волята на съда, както касателно реда за определяне на наказание за престъплението по чл. 343в ал. 3 вр. ал. 1 НК-по реда на чл. 55 НК или по реда на чл. 54 НК, така и конкретно за отделните размери на наказанията-"глоба" в размер на 500 лева и "лишаване от ПУМПС" за срок от 1 /една/ година в диспозитивната част и "глоба" в размер на 1000 лева и "лишаване от ПУМПС" за срок от 2 /две/ години в мотивната част. Т. а разминаване е налице и при произнасянето във вр. чл. 23 НК, като в диспозитивната част е посочено присъединено наказание "лишаване от ПУМПС" за срок от 1 /една/ година, а в мотивната част-"лишаване от ПУМПС" за срок от 2 /две/ години.

Въззивният съд е следвало да констатира тези вътрешни противоречия във волята на проверявания съд и да се произнесе могат ли да бъдат отстранени от него или се налага отмяна на постановения първоинстанционен съдебен акт и връщане на делото на друг съдебен състав на първия съд, като реши този въпрос чрез изрично произнасяне. Т. а не е налице.

Произнасяне в тази насока не се отбелязва нито от представителя на държавното обвинение след обявяване на присъдата и изготвяне на мотивите от първия съд, нито от представителя на държавното обвинение, участвал във въззивното съдебно производство.

Доколкото настоящият съд намира, че не може ясно да се разбере изразената воля на първия съд касателно реда и начина на определяне на наказания, както и техния размер, за деяние по чл. 343в ал. 3 вр. ал. 1 НК, приема да е налице допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. Това съществено нарушение поставя в неяснота волята на съда касателно съдебния първоинстанционен акт изцяло, не е констатирано от въззивния съд, но е отстранимо чрез отмяна на постановеното въззивно решение, отмяна на постановената присъда и възобновяване на съдебното производство по нхд № 597/208 година по описа на РС гр. Сливница с връщане на делото за ново разглеждане от друг съдебен състав от стадия на разпоредителното заседание.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че първият съд не е изпълнил и задължението си по чл. 301, ал. 1, т. 3 НПК, касателно престъпление, извършено от осъдения О. на 08.03.2018 година в гр. Сливница по чл. 343б ал. 1 НК, за което със споразумение № 197/08.11.2018 година, постановено по нхд № 514/2018 година по описа на съда са му наложени наказания "лишаване от свобода" за срок от 10 месеца с приложение нормата на чл. 66, ал. 1 НК за срок от ТРИ години и "глоба" в размер на 250 лева, а на основание чл. 343г НК е лишен от право да управлява МПС за срок от 9 месеца. Този процесуален пропуск, обаче е отстраним по реда на чл. 306 НПК.

По оплакванията за нарушение на материалния закон.

В стореното искане защитата твърди, че материалният закон не е приложен правилно, доколкото осъдителната присъда е постановена на основата на неизяснена фактическа обстановка, която е изградена на основа на предположения, без извършено

надлежно разпознаване на подсъдимото лице и при недоказано авторство на деянията.

На тези възражения беше даден отговор по-горе и те не се намират за основателни.

От друга страна е безспорно, че констатираните по-горе процесуални нарушения от категорията на съществени при определяне реда и размера на наказания на осъденото лице, са довели и до неправилно приложение на материалния закон. Непълноти, противоречия и нарушения на Закона при отмерване на наказания на осъденото лице се забелязват във връзка с приложение нормите на чл. 54 НК и на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК/доколкото Т. а произнасяне е налично в диспозитивната част на присъдата/.

Следва да се посочи, че в решението си въззивният съд е констатирал редица допуснати неточности и нарушения на материалния закон от първия съд, изложил е съображения за невъзможност да се отстранят част от тях, поради процесуалното развитие на делото пред него единствено по жалба на осъдения, но е предприел, видно от изводите по правото във връзка с нормата на чл. 343г и чл. 343в ал. 3 ар. ал. 1 НК, действия по отстраняване на неточности при приложение на материалния закон във връзка с наказание по чл. 343г НК за деяние по чл. 343в ал. 3 вр. ал. 1 НК.

Именно във връзка с последното, настоящият съд намира, че въззивният съд не е приложил точно закона, като неправилно е тълкувал нормата на чл. 343г НК във вр. с разписаното в чл. 343в ал. 3 вр. ал. 1 НК. Безспорно извън приложното поле на чл. 343г НК е само втората алинея на чл. 343в НК. Към инкриминирания момент осъдения О. е правоспособен водач и е субект на наказателна отговорност и вр. чл. 343г НК, независимо, че към м. юли 2018 година е с наложена административна мярка, ограничаваща правата му на правоспособен водач на МПС. Производството пред въззивния съд се е развило единствено по жалба на осъденото лице, поради което настоящият съд единствено констатира горните недостатъци на въззивния съдебен акт.

По оплакванията за явна несправедливост на наложените наказания.

Горните посочени процесуални нарушения от категорията на съществени и отразените нарушения на материалния закон не дават възможност настоящият съд да даде обоснована оценка във връзка с оплакванията на защитата за явна несправедливост на наложените наказания. На основа изложеното в общност, настоящият съд намира основания за отмяна на въззивното решение, за отмяна на присъда № 12/31.01.2020 година, постановена по нохд № 597/2018 г. по описа на Районен съд гр. Сливница, за възобновяване на първоинстанционното съдебно производство и връщане на делото на първоинстанционния съд, с оглед правомощията по чл. 425, ал. 1, т. 1 НПК.

С оглед изложеното Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ като незаконосъобразно решение от 09.11.2020 година, постановено по внохд № 235/2020 година на Окръжен съд гр. София, отменя присъда № 12/31.01.2020 година, постановена по нохд № 597/2018 година по описа на Районен съд гр. Сливница и възобновява наказателното производство по нохд № 597/2018 година на Районен съд гр. Сливница.

Връща делото на РС гр. Сливница за разглеждане от друг съдебен състав от стадия на разпоредително заседание.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.